

■ Duman ƏRDƏM

Duman Ərdəm 1983-cü ildə Təbriz şəhərində doğulub. İndiyə qədər üç şeir kitabı çap olunub. Nəşr olunan şeir kitablarının ünvanı belədir - "Öp ölmənүү", "Kola qutusunda it ölüsü", "Sonuncu sufi". Duman Ərdəm o tayda, həmçinin hekayələr, pyeslər və müxtəlif qəzətlərdə köşə və esselər müəllifi kimi də tanınır. Şairin yazış tamamladığı, çapını gözləyən kitabları da var. Onlardan biri "Qırx həramilər" romanıdır, "Əlif" adlanan ikinci kitab şeirlər toplusudur.

Şair şeirlərində yeri gəldikcə sətiraltı mənalar və şərqdən, şərq fəlsəfəsindən gəlmə rəmzlərlə danışır. Ona görə də onun şeirlərini oxumaq oxucudan müəyyən hazırlıq tələb edir. Hesab edirik ki, Güneyin şairləri içərisində sanballı söz sahibi olan Duman Ərdəmin gec olsa da bu taylı oxucular tərəfindən də tanınmaq haqqı var.

* * *

Ağacların şüuraltında sıniq-sınıq aynalar var,
Ata tərəfindən göyü,
Ana tərəfindən dəniz şivəsində baxır.
Hərkəsin öz tikəsində öz şəkli...
Öz ləhcəmdəki göy üzünün aynasına baxdım

Özümü gördüm gecələr.
Hələ yeniyetmə idi,
Hələ kölgə idi gecələr.

Aynada Tanrı,
Həyatda insan.
Ölümü tədqiq üçün gecələr yatır insan,
Həyatı yazmaq üçün ağaclarla oyanır Allah.
Hər gece, hər səhər
Bu yat, dur, yat, dur,
Yat, dur, yat, dur,
Yat, dur, yat, dur, yat, dur
Ritm qədim musiqi alətlərinin
burnundan çıxan dağların şüuraltıdır.
Dağlar və ağaclar insanı düşündükcə uşaqlaşdırırlar
Uşaqlaşdıqca uşaqlaşırıq
Uşaqlığın o tərəfinə keçirik.
Qapı qabaqlarında qocaların uşaqlığı quruyub qalır....
Bir buludluq sərçə səsidir insan
Ağacların şüuraltında tanrı insan təkrarına,
Ayaqlarımız torpaq altında ölüler üzərində,
Gözlərimizin tarixi bundandır.
Sözlərimizin qədimliyi...
Toprağın altında öyrənirik
Üzərində, xanım hey...
Yuxularımız torpaq altı ölümün həyatıdır
Bir qarış ölüm,
Bir dürməklilik,
Sadəcə bir içimlik....
Yat, dur, yat, dur, yat, dur, yat, dur,
Ritmində bütün ölümlər və həyatlar
Bircə yerde barışırlar -
Yaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaat!

QADIN SƏSİ ÇİÇƏK AÇIR

Buludlar damlardakı boruların tənəffüsündən
Göyzünə qaçqındılar...
Göylərdən qadın naləsi yağsın,
Duaya çıxır şeyxlər...
Qadın səsi çiçək açır,
Buğda bitir
Çörəklənir əllərimizin daş yazılarında....

* * *

Ata biz oğullarını topladı,
Tarixin çubuqlarını birləşdirdi.
Ata bizlərə birlik,
Bacılara tənhalıq öyrədir...
Bacılar evdə yoxdu,
Bacılar küçədə yoxdu,
Bacılar məzar qazır özlərinə.
Şeir yazmağı seçincə
İlk hərfi bele öyrətdi mənə küləklər -
İlk önce atanı öldür,
Sonra özünü,
Və uzan bacıların qazdığı məzarda
ən qədim ağılların kiçik hərfinə çevril,
Beləcə öyrətdi küləklər şeirin ilk hərfini -
düşmən qəbiləni sev!
Çöllərə düş!
İfşa et tarixini

SƏN MƏNİM MÜƏLLİFİMSEN

Gecə saçlarının qaranlıq meşələrinə girdim,
bir əldə silah,
bir əldə günah
Oxularımın soyqırımindan bir stat:
Sən mənim muxatəbim¹ yox, müəllifimsən.

1-söz söylənilən, xitab edilən şəxs.